

[Indenrigsministeren.]

pelse af stofmisbrug, men også må imødekomme andre behandlingsbehov.“

De fleste amtskommuner vurderer, at det samlede behov for behandlingsmuligheder i perioden 1975 til 1980 vil være uændret.

Sundhedsstyrelsen fører kontrol med fremstilling og forhandling af de narkotiske stoffer og med lægernes ordinationer af narkotiske lægemidler. Sundhedsstyrelsen har endvidere foranlediget, at apotekernes lagre af disse stoffer er blevet indskrænket betydeligt og placeret på tyverisikrede lokaliteter.

På statshospitalerne modtages stofmisbrugere til behandling. Ved flere af disse er der indrettet egentlige ungdomsafdelinger eller døgnafdelinger for stofmisbrugere.

Behandlingsindsatsen er fortrinsvis koncentreret om afvænningsbehandling i forbindelse med psykiatrisk støttebehandling og beroligende midler. Hvor hospitalerne har mulighed for det, sætter man tillige ind med resocialiserings- og genoptræningsforanstaltninger i et samarbejde med de sociale institutioner.

Enkelte statshospitaler mener at kunne spore en faldende tendens i antallet af nye stofmisbrugere og samtidig tegn på en større villighed hos stofmisbrugerne til at gennemføre behandlingen, hvilket i sig selv er en positiv udvikling.

Pr. 1. januar 1976 er embedslægerne blevet involveret mere i tilrettelæggelsen af stofmisbrugerbehandlingen, idet de bl. a. skal rådgive de praktiserende læger og være mellemlid mellem disse og de forskellige behandlingsinstitutioner, både hvad angår behandling med metadon og med eventuel „støttemedicin“, som er undtagelsen.

Ud over de nævnte permanente foranstaltninger skal nævnes, at sundhedsstyrelsen med mellemrum — og senest i december 1975 — har rettet generelle henvendelser til landets læger med opfordring til at vise tilbageholdenhed med ordination af såvel de egentlige narkotiske lægemidler som med psykofarmaka og sovemidler.

I politikredsene deltager lokale polititjenestemænd i det almindelige kriminalforebyggende arbejde, bl. a. ved foredrag i skoler og i ungdomsklubber, ligesom også med-

arbejderne i det kriminalpræventive råd deltager i det almindelige kriminalforebyggende planlægningsarbejde på dette område.

Politiet over hele landet har i den seneste tid intensiveret arbejdet med bekæmpelsen af den mere professionelle og erhvervsmæssigt prægede narkotikakriminalitet. Det kan i den forbindelse nævnes, at politidirektøren i København for nylig har oprettet en specialafdeling for kriminalpolitiet, som udelukkende har til opgave at bekæmpe narkotikakriminalitet. Denne afdelings hovedindsats er koncentreret særligt om de alvorligste former for narkotikakriminalitet, herunder bekæmpelsen af narkotikakriminalitetens bagmænd. Ordenspolitiets såkaldte „uropatrulje“ arbejder snævert sammen med kriminalpolitiet ved patruljering på de steder, hvor man har erfaring for, at der foregår handel med euforiserende stoffer.

Der kan i den forbindelse peges på den i 1975 gennemførte ændring af straffeloven, hvorved strafferammen for den allervordeste narkotikakriminalitet blev forhøjet til fængsel i 10 år.

Vedrørende udviklingen i narkotikakriminaliteten kan det oplyses, at antallet af overtrædelser af lov om euforiserende stoffer samt overtrædelser af straffelovens § 191 siden 1970 har ligget nogenlunde fast på ca. 5.000 sager pr. år.

Aldersfordelingen blandt de knap 6.000*) stofmisbrugere, som i øjeblikket er indsat i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse, viser, at der bliver færre og færre i de yngre aldersgrupper og flere og flere i de ældre. Dette tyder på, at rekrutteringen af kriminelle stofmisbrugere er stadig faldende, medens den gruppe, der i 1973 og tidligere var kommet ind i kriminalforsorgens system, bliver ved med at vende tilbage.

Kriminalforsorgen i frihed førte ved seneste opgørelse tilsyn med knap 700 prøveløsladte og betinget dømte personer med vilkår om behandling mod misbrug af narkotika. Med henblik på denne gruppe stofmisbrugere har kriminalforsorgen etableret 3 behandlingsinstitutioner for stofmisbrugere. Herudover er der forhandlinger i gang for at få udbygget samarbejdet mellem kriminalforsorgen og de sociale behandlingsinstitutioner.

*) Skal være 600, jfr. nedenfor sp. 5200-5201.